

Parlo d'Aloma

Ricard Mirabete

El poeta ha donat nom de dona a la seva creació. Devotament lliura la seva emoció poètica a l'estimada, que en l'obra que ens ocupa, es diu Aloma i ens remet a un parell de referències literàries més enllà d'altres connexions possibles. Josep Fàbrega i Selva retrata un paisatge que va creant per mitjà de la paraula i el sentiment. En l'esplèndid pròleg del llibre, Montserrat Altarriba dona moltes claus de la gènesi del poemari i alhora mostra bells detalls de la plas-mació final en els poemes de *Parlo d'Aloma*. Aquest llibre va merèixer el Premi de Poesia Marià Manent de Premià de Dalt 2009 i confirma la destresa de Fàbrega per escriure un seguit de poemes rigorosos quant a forma i rics en imatges. Aquest és un poemari d'amor, amb la cadència dels versos clàssics llatins i amb els colors sempre vius dels paisatges. El vers és com un perfum que s'exhala i s'inspira, que va sedimentant una imatge o un record i donant forma a un estat anímic. Hi trobem el vers decasíl·lab, que és sempre senten-ció i penetrant. Llisca pels elements del paisatge que es transfiguren en la matèria del poema, sense tancar la possi-bilitat d'esdevenir també imatge poètica de l'estimada.

Aloma ens remet a la novel·la homònima de Mercè Rodoreda. I com destaca Altarriba al pròleg, Aloma és també la mare de Blanquerna en el clàssic de Ramon Llull *Llibre d'Evast i Blanquerna*. Les dues Alomes es contraposen segons una concepció de la dona: l'Aloma de Rodoreda viu unes relacions amoroses desgraciades i la maternitat no és pas un factor positiu en la seva vida; en canvi, a l'Aloma de Ramon Llull hi veiem com ella es realitza plenament mitjançant el matrimoni i la maternitat. Partint d'aquestes connotacions literàries que duu el nom, Josep Fàbrega escriu aquest poemari que és dedicat completament al tu femení, és a dir, a l'estimada del jo poètic. Ella s'integra en el paisatge, és l'element vital que desencadena allò que el poeta expressa i que viu plenament dins seu: *Aloma és en els blaus i els verds, i en l'aigua / i arreu on he mirat. Potser caldria / llegir els colors i els sons amb la mirada / i no amb l'enyor: la llum feta carícia*. Quan el poeta s'adona que el seu afany de posseir Aloma no troba el camí adient per abastar-la, s'ado-na que la perd, que viu en l'enyor i en la penombra. El seu viure és en la foscor, malgrat que la presència constant del mar omple els seus dies i li permet tenir accés a un senti-ment de bellesa. La lluna és la seva confident però ja no li duu cap paraula d'ella: *és òrfena de sons i malastruga / i no sap dar-me llum ni fer miracles. / Tan lluny de mar els somnis s'a-corrueu / empaitats per uns dits que me'ls dessagnen*. Aquest lli-bre és una aventura que configura un paisatge amb l'amor, amb l'Aloma, amb la natura.

Josep Fàbrega i Selva

Josep Fàbrega i Selva (Súria, 1947) fins fa poc era professor de lite-ratura en actiu. Des del 2007 ha aconseguit una llarga llista de pre-mis literaris en certàmens d'arreu del país. Entre d'altres, ha meres-cut el Premi de Poesia Jordi Pàmias amb *Sis dies d'agost* (Pagès Editors, 2010) i el Goleta i Bergantí del Masnou de l'any passat amb *D'aquí estant (no) es veu el mar* (Viena Edicions, 2010). Amb el volum que comentem avui, es completa un any ple de novetats poètiques de Josep Fàbrega i Selva: el 2010 és l'any de l'esclat editorial de la seva obra poètica i a BENZINA ens en fem ressò.

Títol_Parlo d'Aloma

Autor_Josep Fàbrega i Selva

Editorial_Viena

Barcelona, 2010

Preu_10,50 euros

Pàgines_84